

Endnu før Oplæsningen var helt tilende, udbrød Emanuel bleg og dirrende af Sindsoprør:

„Men det er jo aabenbart Lovbrud! ... Det er jo Landsforræderi!“

„Hør!“ lød det som et mørkt klingende Ekko inde fra Tømrerens Skægvildnis.

„Ja, deri har du ganske Ret ... anderledes kan ingen ærekær Mand kalde det,“ istemte Sogneraadsformanden, der under Oplæsningen havde ladet en Kasse Cigarer gaa rundt. Og med en Haandbevægelse, der erindrede stærkt om Talerstolen, fortsatte han: „Men det viser os, Venner, at vi har handlet fuldkommen rigtigt i at gøre skarp Front mod et sligt Parti, hvis eneste Formaal er at klamre sig til Magten, selv om det kun kan ske ved at sætte Landets Velfærd og Fremtid paa Spil. Saadanne Folk er ikke længer vore Landsmænd ... de er Danmarks Fjender!“

„Og Guds Fjender! ... Aandens frække Snigmordere!“ vedblev Emanuel endnu ganske ude af sig selv. „Men dertil maatte det komme i Egenkærlighedens Samfund! Det er dets sidste, forbryderiske Selvforsvar før dets endelige Undergang! ... Jeg foreslaar, at vi endnu iaften sammenkalder alle Meningsfæller og aabenbarer for dem, hvad der staar paa Spil. Ogsaa vi vil ruste os! Overfor Lovløshedens Kanoner stiller vi Guds Tordenbud — —“

„Saa sagte, Emanuel ... saa sagte!“ sagde Sogneraadsformanden og lagde Haanden beroligende paa hans Arm, mens Væveren henne ved den anden Bordende paa en udtryksfuld Maade vendte sig bort og snød Næsen mellem sine Fingre. „Lad os fremfor alt ikke forivre os! Allerførst maa vi ikke glemme, at vi jo foreløbig ikke veed noget med Bestemthed ... og man skal ikke kaste Bøssen til Kinden, før man ser Bjørnen, siger et gammelt Mundsprog. Og jeg for min Del har nu en Mistanke om, at det altsammen kan være Rygter, som Regeringens Venner selv har sat i Omløb for at skræmme vore Mænd paa Tinge, kanske ogsaa saadan en bitte Prøveballon, som de har sendt tilvejs for at vejre Stemningen ude i Landet!“

„Men dersom det nu ikke er tomme Rygter ... dersom man